

KARL VON ECKARTSHAUSEN

«Utviklingen mot Enhet» er naturens store hemmelighet.* Utviklingen mot Enhet er alle tings bestemmelse. Jo nærmere en skapning er i sin utvikling mot Enhet, desto mer fullkommen er den. Dette er noe ikke alle forstår, men allikevel merker alt som lever i naturen denne indre kraften. Alt og alle blir dratt med av tidens hjul; for noen skjer det tidlig, for andre senere.

Den store loven som bestemmer dette, er kjærlighet. Kjærlighet er Assimilasjonen[†] aktive kraft, den er båndet som fører oss frem mot Enhet. Kjærlighet er Guddommens lov, budet som Gud har lagt inn i alle menneskers hjerte. Det er båndet som forener alle skapninger.

Drivkraften i utviklingen mot Enhet kommer fra kjærligheten, og utviklingen mot Likeartethet er dens næring.[‡]

Bok 1, Kap. 6.

*

Det ligger et behov og en indre drivkraft i alle skapninger; alt som inneholder denne kraften blir dratt mot forening, slik at hele naturen streber mer og mer mot Enhet. Det som var atskilt slår seg sammen, det som befant seg i omkretsen søker inn mot sentrum, og det som var skjult kommer frem i Lyset. Slik aktiviseres alle skapninger, og harmoni og orden seirer over uorden. Skapelsens lov er et avtrykk av Guds ufattelige Enhet. Han innpodet det i oss alle, og vår bestemmelse er Enhet: Å vende tilbake til Gud for å forenes med Ham.

Bok 2, Kap. 52.

*

* «Utviklingen mot Enhet»: Eckartshausen bruker her det tyske ordet «*Einswerdung*», det vil si å bli ett med Gud.

† «Assimilasjon»: oversettelse av det tyske ordet «*Assimilation*». Med det mener Eckartshausen å bli tatt opp i Gud.

‡ «Utviklingen mot Likeartethet»: oversettelse av det tyske «*Ähnlichwerdung*», det vil si å bli lik Gud.

AVHANDLING OM MAGI

Alle skapninger, fra den laveste til den høyeste, hører til i et hierarki – fra en mark til et menneske, fra et menneske til en engel, fra en engel til en kjerub. Gud er den mest fullkomne, absolutte og reneste kjærlighet. Å bli lik denne kjærligheten betyr fullstendig lykksalighet, og veien som fører til dette er kjærlighetens gjerninger.

Ingen skapning kan nærme seg Gud uten å bli mer lik Gud. Fordi Gud er kjærlighet, kan du bare bli lik Gud gjennom kjærlighet. Fjerner du deg fra kjærligheten, fjerner du deg fra Gud. De som kjenner kjærligheten, kommer nærmere Lyset. De som ikke kjenner kjærligheten, befinner seg i mørke. Der det er mørke, er det ikke kjærlighet. Derfor finnes det Lysets ånder og mørkets ånder. Lysets innflytelse leder til godhet, mens mørkets innflytelse er ondskap. Resultatet av godhet er harmoni. Resultatet av mørket er ødeleggelse og disharmoni.

Det er millioner av verdener i Skaperverkets uendelige rom, og følgelig er det et utrolig antall skapte vesener. Disse er som trinn på en stige, fremadskridende mot lykksalighet i samsvar med sin skjebne.

Mennesket er den mest avanserte skapningen i det jordiske systemet, men den mest primitive og underutviklede skapningen i sine nye omgivelser, som en fremtidig innbygger i den åndelige verden. Menneskets plassering er den siste posisjonen her på Jorden, og den første i en ny og fremtidig eksistens. Jo mer foredlet et menneske er, desto nærmere er han det neste trinn – desto nærmere er han den åndelige verden. Jo mindre foredlet et menneske er, desto mer dyrisk og fysisk er han.

Alt i naturen er en kjede, alt står i et hierarki, alt er forbundet; forbindelse også med den åndelige verden, med Brødrene på et høyere nivå i hierarkiet.

Bok 1, Kap. 12.

*

KARL VON ECKARTSHAUSEN

Guddommen står på fjellets høyeste punkt; så kommer kjerubene, deretter englene, åndene, og det salige menneske – hver og en fordelt på et uendelig antall nivåer.

Bok 1, Kap. 20.

*

Kjærligheten graderer seg etter skapningene og hierarkiets evige lover. Den er uedel i dyr, edlere i mennesket og edlest i ånder. Kjærligheten virker etter lovene som gjelder den enkelte skapning. I dyrene er formålet opprettholdelse av arten. I menneskene, som ifølge kroppen er et dyr men ifølge sjelen en ånd, er kjærlighetens formål mer fullkommen. I kroppen gir den kjønnsdrift, mens i sjelen gir den drift mot forening og Assimilasjon. Jo mer kroppslig et menneske er, desto mer sanselig er hans kjærlighet. Jo mer åndelig, desto mer opphøyet er kjærligheten. Resultatet av sanselig kjærlighet er kortvarig nytelse. Resultatet av åndelig kjærlighet er en varig higen etter å utvikle seg mot Enhet – Assimilasjon.

Denne kjærligheten er lite kjent blant mennesker, selv om det er den eneste sanne kjærlighet. Det er den åndelige verdens kjærlighet som vil lede oss fremover mot likhet med Gud – den fører oss frem mot saligheten! I dette alene ligger hemmeligheten om hvordan man pleier omgang med den åndelige verden.

Bok 1, Kap. 18.

*

Mennesket har tre liv: det fysiske eller dyriske livet for det nåværende systemet; det åndelige livet for det neste systemet; og et liv midt imellom, som befinner seg mellom det jordiske og det åndelige livet, et liv vi kan kalle det moralske livet. Dette moralske livet inneholder lovene for det fremtidige systemet, det vil si hierarkiets lover, lovene for Tilnærmingen.*

* Tilnærmingen: altså «Annäherung», å nærme seg Gud for å bli ett med Ham.

AVHANDLING OM MAGI

Den som ikke kan leve moralsk, kan ikke leve åndelig. I enhver skapning slumrer de nødvendige forutsetninger for å forberede ham til hans fremtidige tilstand, og utviklingen av disse slumrende forutsetningene skjer ved at menneskets evner og egenskaper modnes. Hele treets vesen er allerede til stede i frøet, men forutsetningene ligger og slumrer til det er klart for å utvikles. Dette forklarer lignelsen om sennepsfrøet.*

Egenkjærligheten tilhører det dyriske nivå, og hos et dyr representerer den det vi kaller instinkter. Dette gjelder også for mennesker som er mer dyriske enn åndelige. De handler kun ut fra egenkjærlighet og instinkter. Mennesker som er mer foredlet enn et dyrisk menneske, de som er på åndemenneskers nivå, har en høyere grad av ledelse. Denne ledelsen består av kunnskap, eller åndelig instinkt. Jo mer egenkjærlighet et menneske har, desto mer dyrisk er han. Jo mer han hever seg over egenkjærligheten, desto nærmere kommer han åndemenneskene.

Bok 2, Kap. 23.

*

Menneskenes sjel og ånd har tre nivåer man kan heve seg til gjennom å anvende fornuft og vilje. De som når Tilnærmingens tredje nivå er de første mennesker, og disse står nærmest englene. Evnen til å heve seg opp mot Tilnærmingens tre nivåer ligger i menneskets åndelige kjerne og i viljens og fornuftens egenskaper, fordi fornuften og viljen kan oppta i seg effekten av guddommelig Tilnærming.

Denne sjeleopplevelsen heter Opplysning, eller sjelens evne til å motta Lyset fra den åndelige verden. Viljen opphøyes og fornuften opplyses, ikke ved hjelp av dine egne krefter, men gjennom å motta Lyset fra Allgodheten. Lyset illuminerer sjelen og gjør at

* Matt. Kap. 13.31: «Himmelriket er likt et sennepsfrø som en mann tok og sådde i sin åker». Lignelsen om sennepsfrøet er omtalt i kommentaren til andre brev.

vi kan skue ting i det indre som er skjult for de mennesker som ikke har nådd dette nivået av Tilmærming. Gjennom Opplysningen blir menneskets sjel fylt av visdom. Alt fysisk og moralsk avsløres for ham i sin fulle sannhet; han ser tingenes sammenheng – de grunnleggende drivkrefter og deres virkninger og følger. Kort sagt, alt kommer til syne. Herfra kommer visdom om Gud. Selv det enkleste menneske som hever sin sjels rene vilje opp til et høyt nivå av Tilmærming, vil motta den hellige Opplysning.

Det er ikke store forskjellen mellom naturmennesket og dyr.* Forskjellen ligger i menneskets evne til å erkjenne det gode og oppøve det sanne. Naturmennesket er i større eller mindre grad et menneske, alt etter i hvor stor grad denne evnen er realisert. Hvis denne evnen ikke våkner, vil han gradvis synke ned igjen og vende tilbake til det dyriske nivå. Ut fra dette kan man studere inndelingen i de utallige nivåer, fra det mest ufullkomne menneske til det mest fullkomne. Graden av et menneskes fullkommenhet avhenger av utviklingen, og fremgangen skjer gjennom å erkjenne det gode og oppøve det sanne. Dette er veien til Assimilasjon.†

Erkjennelse av det gode skjer ved hjelp av forstanden; oppøvelse av det sanne skjer ved hjelp av viljen. Å forene vilje og forstand, eller å identifisere det gode med det sanne, leder mennesket frem til fullkommenhet. Det er båndet som forbinder menneskene med englene, og englene med Gud.

Bok 2, Kap. 9.

*

* Med «naturmennesket» menes «dyremennesket» eller «det sanselige menneske», altså den delen av mennesket som er felles med dyr. Paulus bruker uttrykket i 1. Kor. 2.14: «Men naturmennesket tar ikke imot det som hører Guds ånd til. For ham er det uforstand og han kan ikke fatte disse tingene, for de kan bare bedømmes på åndelig vis.» «Naturmennesket» i sitatet fra Paulus er en oversettelse av det greske *ψυχικός δὲ ἄνθρωπος*, eller «psykikos antropos».

† Assimilasjon: å opptas i Gud.